

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«28» 09 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого управління ГУ СБУ у м. Києві та Київській області Спільний Володимир Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування № 12023110000000700 від 17.08.2023 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 28 ч. 1, 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, ст. 36, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Жаркому Михайлу Борисовичу,
який народився 22.12.1999 р.н., в Російській Федерації, громадянину Російської Федерації, молодшому сержанту 4-го розвідувального взводу розвідувальної роти роти 37 ОМСБр 36-ї загальновійськової армії Східного військового округу ЗС РФ, в/ч № 05776, у складі 1-го БТГР, старшому розвіднику-оператору, зареєстрованому за адресою: Російська Федерація, Республіка Бурятія, с. Сосновий Бір, м. Улан-Уде,

про те, що він підозрюється у вчиненні:

- інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаних з умисним вбивством, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України;

- інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Жаркой М.Б.:

Досудовим розслідуванням встановлено, що з 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України

«Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі - Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових

дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно ст. 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Також, ч.1 ст. 97 Глава VI Конвенції передбачено, що інтернованим буде дозволено залишити при собі речі власного користування. Гроші, чеки, цінні папери тощо, коштовні речі можуть бути відібрані лише відповідно визначеній процедурі. У такому разі інтернованим буде видано детальну розписку.

Згідно із ст. 147 Конвенції серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поведження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане військовою необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо

ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Так, відповідно до ст. 8 Статуту внутрішньої служби збройних сил російської федерації, затвердженого указом президента російської федерації №1495 від 10 листопада 2007 (далі - Статут), відповідно до законодавства російської федерації зміст та обсяг прав, обов'язків та відповідальності військовослужбовців, залежать від того, перебувають вони при виконанні обов'язків військової служби чи ні. Військовослужбовець вважається таким, що виконує обов'язки військової служби у випадках, зокрема, участі у бойових діях, виконання завдань в умовах надзвичайного стану та військового стану, а також в умовах збройних конфліктів. Військовослужбовці, які є іноземними громадянами, беруть участь у виконанні завдань в умовах військового стану, а також в умовах збройних конфліктів відповідно до загальновизнаних принципів і норм міжнародного права, міжнародних договорів російської федерації та законодавства російської федерації та виконання наказу (наказу) або розпорядження, відданого командиром (начальником).

Згідно із ст. 16. Статуту військовослужбовець у службовій діяльності керується Конституцією російської федерації, федеральними конституційними законами, федеральними законами, загальновійськовими статутами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації. Захист державного суверенітету і територіальної цілісності Російської Федерації, забезпечення безпеки держави, відбиття збройного нападу, а також виконання завдань відповідно до міжнародних зобов'язань Російської Федерації складають сутність військового обов'язку, який зобов'язує військовослужбовця, зокрема, дотримуватися загальновизнаних принципів і норм міжнародного права та міжнародні договори російської федерації.

Разом з цим, ст. 22. Статуту передбачає обов'язок військовослужбовця знати і дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, правила поведіння з пораненими, хворими, особами, які зазнали аварії корабля, медичним персоналом, духовними особами, цивільним населенням в районі бойових дій, а також з військовополоненими.

Також, відповідно до ст. 34. Статуту за своїм службовим становищем і військовим званням одні військовослужбовці стосовно інших можуть бути начальниками або підлеглими. Начальник має право віддавати підлеглому накази та вимагати їх виконання. Він повинен бути для підлеглого прикладом тактовності, витриманості і не повинен допускати фамільярності та упередженості щодо нього. За дії, що принижують честь і гідність підлеглого, відповідає начальник. Підлеглий зобов'язаний беззаперечно виконувати накази начальника.

Згідно із ст. 39. Статуту наказ - розпорядження командира (начальника), звернене до підлеглих і потребує обов'язкового виконання певних дій, дотримання тих чи інших правил або встановлює будь-який порядок, положення. Наказ командира (начальника) повинен бути виконаний беззаперечно, точно і вчасно. Також, відповідно до ст. 44. командир (начальник) несе відповідальність за відданий наказ (наказ) та його наслідки, за відповідність змісту наказу вимогам статті 41 цього Статуту та за неприйняття заходів щодо забезпечення його виконання.

Також, ст. 70. Статуту передбачає, що військовослужбовці повинні бути ввічливими по відношенню до цивільного населення, проявляти особливу увагу до інвалідів, людей похилого віку, жінок і дітей, сприяти захисту честі та гідності громадян, а також надавати їм допомогу при нещасних випадках, пожежах та інших надзвичайних ситуаціях природного та техногенного характеру.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поразяють воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Також статтею 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії,

незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Так, Жаркой Михайло Борисович, будучи, молодшим сержантом 4-го розвідувального взводу розвідувальної роти роти 37 ОМСБр 36-ї загальновійськової армії Східного військового округу ЗС РФ, в/ч № 05776, у складі 1-го БТГР, старшим розвідником-оператором, у період часу з 24.02.2022 по 02.04.2022, точний час досудовим розслідуванням не встановлено, під прикриттям широкомасштабного російського вторгнення та ракетного обстрілу з території Російської Федерації та Республіки Білорусії, пересуваючись на різній військовій техніці, обладнаній озброєнням та з використанням особистої стрілецької зброї, у складі зазначеного воєнізованого формування, вторглися на територію України, з метою її окупації, зміни меж її території з одночасним грубим порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України за наступних обставин.

Внаслідок воєнних дій збройні сили та інші військові формування Російської Федерації окупували окремі території Бучанського району Київської області, а безпосередньо 1 БТГР, до складу якого входив Жаркой Михайло Борисович, застосовуючи військову силу, окупував територію сіл Северинівка, Мотижин, Копилів Бучанського району Київської області, а також прилеглих до них територій, які у період з 24.02.2022 по 02.04.2022, тобто під час збройного конфлікту, перебували під контролем збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації.

Під час фактичної окупації сіл Северинівка, Мотижин, Копилів Бучанського району Київської області, а також прилеглих до них територій, тобто у період приблизно 02-03.03.2022 по 02.04.2022, командир розвідувального взводу розвідувальної роти 37 ОМСБр 36-ї загальновійськової армії Східного військового округу ЗС РФ, в/ч № 05776, у складі 1-го БТГР – старший лейтенант Овчинников Вадим Ігорович, заступник командира взводу – командир відділення старший сержант Цибіков Солдон Цирендоржиевич, радіотелефоніст сержант Мінаєва Денис Валерійович, наводчик-оператор БМ молодший сержант Аносов Віталій Андрійович, старший розвідник-оператор ефрейтор Гарматаров Алдар Юрійович, наводчик-оператор БМ Кашин Володимир Валерійович, розвідник оператор ефрейтор Зваричевський Сергій Петрович, командир відділення старший сержант Більдаков Зоріко Антонович, радіотелефоніст рядовий

Імполітов Ердєм Миколайович, наводчик-оператор ефрейтор Беліков Артем Іванович, старший розвідник-оператор рядовий Сичов Данііл Олександрович, розвідник оператор Арбобов Азізчон Курбаналієвич, механік-водій БМ рядовий Зімін Віктор Олексійович, командир відділення старший сержант Кузін Володимир Васильович, старший розвідник-оператор молодший сержант Жаркой Михайло Борисович, розвідник-оператор рядовий Малигін Олександр Сергійович, розвідник-оператор ефрейтор Душко Денис Олександрович, механік-водій ефрейтор Соловійов Денис Андрійович, механік-водій рядовий Нагуманов Іван Миколайович, а також інші невстановлені досудовим розслідуванням особи з числа вказаного підрозділу, та інших невстановлених слідством бойових підрозділів ЗС РФ, діючи умисно, усвідомлюючи суспільну небезпеку своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, грубо порушуючи вимоги міжнародного гуманітарного права, проводили спеціальні рейди спрямовані на залякування цивільного населення та з метою його тероризування, шляхом вчинення актів насильства та загрози насильства.

Так, 03.03.2022 приблизно між 10 год. 00 хв. та не пізніше 15 год. 00 хв., екіпаж БМП-2 у складі командира взводу старшого лейтенанта Овчиннікова Вадима Ігоровича, ефрейтора Гарматарова Алдара Юрійовича, оператора ефрейтора Зваричевського Сергія Петровича, наводчика-оператора ефрейтора Белікова Артема Іванович, старшого розвідника-оператора молодшого сержанта Жаркого Михайла Борисовича, та механіка-водія рядового Нагуманова Івана Миколайовича, озброєні штатною зброєю БМП-2, а також стрілецькою вогнепальною зброєю, діючи умисно, з метою залякування місцевого цивільного населення – громадян України, з метою начебто запобігання проникнення на тимчасово окуповану територію диверсійно-розвідувальних груп Збройних Сил України, прибули на відрізок автодороги, що веде з так зв. «Житомирської траси» (Е-40) до с. Мотижин Бучанського району Київської області (координати місцевості: 50.4107965, 29.9303785).

Знаходячись на вказаному відрізку автодороги екіпаж БМП-2 помітив в полі свого зору колону автотранспортних засобів у складі двох автомобілів, а саме: автомобіль марки/моделі «MAZDA CX-5» та автомобіль марки/модель «KIA MAGENTIS», які рухалися назустріч екіпажу, та, де за вказаних обставин, цивільні пасажери вказаних автотранспортних засобів, не брали участі у воєнних діях і фактично знаходилися під владою противника на окупованій території.

На той момент в автомобілі марки/моделі «MAZDA CX-5» за кермом перебувала громадянка України Яцюк Анна Валентинівна, 04.12.1980 р.н., разом зі своєю неповнолітньою донькою Яцюк Валерією Денисівною, 27.07.2013 р.н.; в автомобілі марки/модель «KIA MAGENTIS» за кермом перебував громадянин України Яцюк Денис Стефанович, 30.05.1980 р.н., разом зі своєю неповнолітньою донькою Яцюк Аріною Денисівною, 07.01.2007 р.н.

Так, **Жаркой М.Б.**, будучи старшим розвідником-оператором, перебуваючи у складі екіпажу БМП-2, виконуючи бойовий наказ командира Овчиннікова В.І. щодо запобігання начебто проникнення в зону відповідальності диверсійно-розвідувальних груп противника, діючи умисно,

проявляючи жорстокість у війні, грубо нехтуючи її законами та звичаями, принижуючи честь і гідність Яцюк Анни Володимирівни, Яцюк Валерії Денисівни, Яцюка Дениса Стефановича, Яцюк Аріни Денисівни, разом з Овчинниковим В.І., Зваричевським С.П., Нагумановим І.М., Гарматаровим А.Ю., перебуваючи у складі екіпажу БМП-2, застосував відносно них вогнепальну зброю «системи Калашникова» з метою протиправного заповдіання їх смерті. Внаслідок чого настала смерть Яцюка Дениса Стефановича, Яцюк Анни Валентинівни та Яцюк Аріни Денисівни.

При цьому, відповідно до висновків експертів від 21.03.2023 №КСЕ-19/111-22/53832-БЛ/128/К за результатами проведення комплексної судово-балістичної експертизи (експертизи зброї та боеприпасів) та судово-медичної експертизи, цілком ймовірно, що наявні у Яцюк А.В. тілесні ушкодження в ділянці грудної клітини могли виникнути в результаті вогнепального поранення, яке завдане шляхом здійснення пострілів з вогнепальної зброї біля автомобіля «MAZDA CX-5», що в цілому не суперечить умовам та обставинам, що наведені у матеріалах кримінального провадження; цілком ймовірно, що наявні у Яцюка Д.С. тілесні ушкодження грудної клітини могли виникнути в результаті вогнепального поранення, отриманого на місці водія автомобіля «KIA MAGENTIS», яке завдане шляхом здійснення пострілів з вогнепальної зброї за умов та обставин, що наведені у матеріалах кримінального провадження.

Відповідно до висновку експерта № 1611 Боярського відділення Комунального закладу Київської обласної Ради «Київське обласне бюро судово-медичної експертизи» МОЗ України, встановлено відкритий уламковий перелом тіла правої стегнової кістки в середній третині. Виявлене тілесне ушкодження утворилось від дії тупого предмету, відноситься до тяжких тілесних ушкоджень за критерієм небезпеки для життя та знаходиться в прямому причинному зв'язку з настанням смерті. Враховуючи дані гістологічного дослідження та гнилісні зміни від виникнення перелому до смерті пройшло, ймовірніше, не більше 40-60 хвилин. Отже смерть, Яцюк Аріни Денисівни наступила від відкритого перелому тіла правої стегнової кістки.

Отже, військовослужбовець ЗС РФ **Жаркой М.Б.** вчинив інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, які виразились у формі нападу на цивільне населення, поєднані з умисним вбивством цивільних осіб Яцюка Д.С., Яцюк А.В., Яцюк А.Д., вчинені за попередньою змовою групою осіб, чим порушив вимоги ст. ст. 3, 27, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женеві 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, Гаазькими конвенціями 1907 року, вчинив злочин проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку.

Таким чином, **Жаркой Михайло Борисович** обґрунтовано підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана

Верховною Радою України, посягнутому з умисним вбивством, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України.

Крім того, 03.03.2022 приблизно між 10 год. 00 хв. та не пізніше 15 год. 00 хв., екіпаж БМП-2 у складі командира взводу старшого лейтенанта Овчиннікова Вадима Ігоровича, ефрейтора Гарматарова Алдара Юрійовича, оператора ефрейтора Зваричевського Сергія Петровича, наводчика-оператора ефрейтора Белікова Артема Іванович, старшого розвідника-оператора молодшого сержанта Жаркого Михайла Борисовича, та механіка-водія рядового Нагуманова Івана Миколайовича, озброєні штатною зброєю БМП-2, а також стрілецькою вогнепальною зброєю, діючи умисно, з метою залякування місцевого цивільного населення – громадян України, з метою начебто запобігання проникнення на тимчасово окуповану територію диверсійно-розвідувальних груп Збройних Сил України, прибули на відрізок автодороги, що веде з так зв. «Житомирської траси» (Е-40) до с. Мотижин Бучанського району Київської області (координати місцевості: 50.4107965, 29.9303785).

Знаходячись на вказаному відрізку автодороги екіпаж БМП-2 помітив в полі свого зору колону автомобілів, що складалась з автомобіля марки/моделі «Toyota RAV4» (на праві власності належить Котенко Н.О.) за кермом якого перебував Бестужев Денис Володимирович, на передньому пасажирському сидінні перебувала Котенко Наталія Олексіївна, 05.10.1983р.н., позаду перебували діти Котенко Н.О. та автомобіля марки/моделі «KIA CEE'D» (на праві власності належить Бестужеву Д.В.) за кермом якого перебувала Бестужева Лілія Леонідівна, 20.11.1976 р.н. на задньому сидінні перебували Бестужева Марія Денисівна, 21.09.2003 р.н. та Бестужев Олександр Денисович, 05.07.2012 р.н., які рухались назустріч екіпажу, та, де за вказаних обставин, останні, не брали участі у воєнних діях і фактично знаходились під владою противника на окупованій території.

Так, **Жаркой М.Б.**, будучи старшим розвідником-оператором, перебуваючи у складі екіпажу БМП-2, виконуючи бойовий наказ командира Овчиннікова В.І. щодо запобігання начебто проникнення в зону відповідальності диверсійно-розвідувальних груп противника, діючи умисно, проявляючи жорстокість у війні, грубо нехтуючи її законами та звичаями, разом з Овчинніковим В.І., Зваричевським С.П., Беліковим А.І., Нагумановим І.М., Гарматаровим А.Ю., перебуваючи у складі екіпажу БМП-2, застосував відносно автомобілів «Toyota RAV4» та «KIA CEE'D» вогнепальну зброю «системи Калашникова». Внаслідок чого було пошкоджено транспортний засіб «Toyota RAV4».

Відповідно до висновку експерта №СЕ-19-23/22229-АВ від 27.04.2023 ДНДЕКЦ МВС України вартість матеріального збитку завданого власнику колісного транспортного засобу «Toyota RAV4» номер кузова 2Т3RFREV6GW536648, реєстраційний номер АА4963ТМ унаслідок його пошкодження, станом на 03.03.2022 складала 606 460,00 грн.

Отже, військовослужбовець ЗС РФ **Жаркой М.Б.** вчинив інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на

обов'язковість яких надана Верховною Радою України, які виразились у формі нападу на цивільне населення, чим порушив вимоги ст. ст. 3, 27, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женеві 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, Гаазькими конвенціями 1907 року, вчинив злочин проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку.

Таким чином, **Жаркой Михайло Борисович** обгрунтовано підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Повідомлення склав:

Ст. слідчий в ОВС слідчого управління
ГУ СБУ у м. Києві та Київській області

Володимир СПІЛЬНИЙ

«ПОГОДЖЕНО»

Начальник відділу захисту інтересів
дітей та протидії насильству
Київської обласної прокуратури
«19» 08 2023 року

Дмитро ЖИТНИК

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обгрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2023 року

Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

**Ст. слідчий в ОВС слідчого управління
ГУ СБУ у м. Києві та Київській області**

Володимир СПІЛЬНИЙ